

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Mgr. Miroslav Šianský**, bytem Brno, Mácova 520/62, zastoupený JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Brno, Bubeníčkova 502/42, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 5.1.2015, č.j. ÚOHS-R347/2014/VZ-27811/2014/321/KKř,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 5.1.2015, č.j. ÚOHS-R347/2014/VZ-27811/2014/321/KKř, jímž byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno usnesení Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 30.9.2014, č.j. ÚOHS-S608/2014/VZ-20519/2014/533/HKu/HOd. Toto usnesení bylo vydáno v řízení ve věci přezkumu úkonů zadavatele při soutěži o návrh „*Studie celkové rekonstrukce VO města Břeclav*“

včetně lokalit Poštorná a Charvatská Nová Ves“, jejíž oznámení bylo ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněno dne 24.1.2012 pod ev. č. 206107. Tímto usnesením byla žalobci uložena povinnost předložit žalovanému listiny představující kompletní dokumentaci k této soutěži.

Žalobce namítá, že v napadeném rozhodnutí i v jemu předcházejícím prvostupňovém rozhodnutí (usnesení) bylo nesprávně vymezeno správní řízení. Podle žalobce nebylo vedeno žádné řízení ve věci soutěže o návrh nebo ve věci veřejné zakázky. Dále žalobce namítá, že žalovaný pro své rozhodnutí nezjistil všechny rozhodné okolnosti. Poukazuje na to, že žalovaný z notářského zápisu o osvědčení skutkového děje ze dne 7.8.2014 pořízeného JUDr. Jiřím Fryčem, notářem ve Znojmě, dovodil, že žalobce disponuje předmětnými listinami. Tyto listiny nabyt jako substitut advokáta JUDr. Radka Ondruše ve věcech jeho klienta města Břeclav (pro JUDr. Radka Ondruše) ve smyslu § 436 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Žalovaný dle názoru žalobce nezjišťoval, zda žalobce má dne 30.9.2014, tj. v den vydání prvostupňového usnesení, předmětné listiny u sebe, které konkrétní listiny žalobce převzal a zda tyto listiny tvoří skutečně kompletní dokumentaci soutěže o návrh. Potvrzením prvostupňového usnesení poté předseda žalovaného zatížil i své rozhodnutí nezákonností.

Prvostupňové usnesení bylo podle žalobce vydáno v rozporu s oprávněním žalovaného ve smyslu § 53 odst. 2 a § 55 odst. 2 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu; žalobce tu poukazuje na povinnost mlčenlivosti ve smyslu § 21 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. Podle žalobce nedostačuje pouhé konstatování, že předložením listin podle prvostupňového usnesení nedojde k porušení státem uložené nebo uznané povinnosti mlčenlivosti, a žalobce nesouhlasí s tvrzením předsedy žalovaného, který v textu napadeného rozhodnutí uvádí, že povinnost jejího předložení lze uplatnit vůči komukoli, kdo s listinou fakticky disponuje. Žalobce rovněž namítá, že prvostupňové usnesení bylo vydáno v rozporu s povinností žalovaného šetřit práva dotčených osob a zatěžovat je co nejméně.

Dále žalobce namítá, že nebyl vyrozuměn o provádění důkazů mimo ústní jednání a že o provádění důkazů nebyl učiněn ani žádný záznam do správního spisu. Vzhledem k tomu, že prvostupňové usnesení bylo vydáno jako první úkon žalovaného ve vztahu k žalobci, bylo povinností předsedy žalovaného poskytnout žalobci možnost seznámit se s poklady pro rozhodnutí alespoň v řízení o jeho rozkladu.

Žalobce se tedy domáhá zrušení napadeného rozhodnutí i prvostupňového usnesení.

Žalovaný ve svém vyjádření předně uvádí, že rozhodnutí napadené žalobou spadá pod kompetenční vyluku stanovenou v § 70 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), podle něhož jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení. Žalovaný tak dovozuje, že žaloba je ve smyslu § 68 písm. e) s.ř.s. nepřípustná.

K námitkám žalobce žalovaný uvádí, že napadené rozhodnutí je správné, neboť usnesení žalovaného bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy, žalobcovy námitky shledává nedůvodné a v mnohém odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného byl předmět řízení v obou případech vymezen nerozporně a řádně tak, aby žalobce nezapochyboval o tom, v jaké věci se vede správní řízení a žalobci je ukládána povinnost. Žalovaný dále odmítá, že by z jeho strany nebyly zjištěny všechny rozhodné okolnosti; odkazuje tu na § 449 odst. 2 občanského zákoníku. Dále žalovaný uvádí, že posouzení otázky, zda žalobce může odeprít předložení listiny, nebylo předmětem přezkumu zákonnosti a správnosti usnesení žalovaného, žalovaný se tedy touto okolností v napadeném rozhodnutí blíže nezabýval. Žalovaný dodává, že u žalobce nejsou dány zákonné předpoklady pro odmítnutí svědecké výpovědi, neboť požadované listiny nejsou ani utajovanou informací, ani jejím předložením nedojde k porušení státem uložené nebo uznané povinnosti mlčenlivosti; nelze počítat s tím, že by žalobce byl ve vztahu k městu Břeclav osobou blízkou ve smyslu občanského zákoníku. Dále žalovaný uvádí, že důkazy byly řádně provedeny, neboť listiny jsou součástí správního spisu a zadavatel (město Břeclav) měl možnost se k těmto důkazům vyjádřit. Pokud jde o námitku, že žalobci nebylo umožněno seznámit se s výsledkem řízení, pak podle žalovaného jedinými podklady pro vydání napadeného rozhodnutí bylo prvostupňové usnesení žalovaného, rozklad žalobce a notářský zápis ze dne 7.8.2014, s nímž byl žalobce seznámen již před zahájením řízení o rozkladu žalobce.

Žalovaný tedy navrhuje žalobu odmítnout jako nepřipustnou, příp. zamítnout jako nedůvodnou.

Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68, § 70 s.ř.s. a pro zdejší soud závazný právní názor vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29.3.2017, č.j. 3 As 75/2016-53).

Z usnesení žalovaného ze dne 30.9.2014, č.j. ÚOHS-S608/2014/VZ-20519/2014/533/HKu/HOd, plyne, že toto usnesení bylo vydáno v rámci správního řízení vedeného ve věci přezkumu úkonů zadavatele při soutěži o návrh se zadavatelem městem Břeclav v situaci, kdy žalovaný od tohoto zadavatele (účastníka řízení před žalovaným) obdržel notářský zápis, jímž bylo osvědčeno, že zadavatelův zaměstnanec předal žalobci listiny, které dle prohlášení zadavatelova zaměstnance tvoří úplnou dokumentaci o soutěži o návrh ve smyslu § 155 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, a že žalobce tyto listiny převzal. Z toho žalovaný dovodil, že žalobce má u sebe listiny, které by mohly prokázat existenci kompletní dokumentace o soutěži o návrh, a měl za to, že tyto listiny jsou potřebné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť na jejich základě by mohlo být prokázáno, zda dokumentace byla uchována, a proto žalobce vyzval k předložení uvedených listin.

Tvrdí-li žalobce, že uvedené usnesení ani napadené rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým usnesením řádně (a konzistentně) neoznačovala správní řízení, v jehož průběhu byla vydána, což žalobce na jeho právech zkracovalo, zdejší soud s ním nesouhlasí. Přestože z prvostupňového usnesení se podává, že jde o správní

řízení „*ve věci soutěže o návrh*“, a napadené rozhodnutí uvádí, že jde o správní řízení ve věci „*veřejné zakázky...zadávané formou soutěže o návrh*“, identifikace správního řízení ve skutečnosti spornou být nemůže, stejně jako jeho věcná náplň a jeho účastník; z obou rozhodnutí je konzistentně zřejmé, že správní řízení se týkalo postupu města Břeclav coby zadavatele při soutěži o návrh ohledně „*Studie celkové rekonstrukce VO města Břeclav včetně lokalit Poštorná a Charvátská Nová Ves*“, identifikováno je přitom i oznámení ve Věstníku veřejných zakázek datem a evidenčním číslem. Byť formálně vzato správní řízení před žalovaným nebylo řízením ve věci „*veřejné zakázky...zadávané formou soutěže o návrh*“, nýbrž řízením o přezkoumání postupu zadavatele při soutěži o návrh, nikterak tato nepřesnost napadeného rozhodnutí nenarušovala žádné procesní právo žalobce, jež by mohl využít poté, co se s prvostupňovým usnesením seznámil; pro žalobce bylo zřetelné a srozumitelné, v jakém procesním postavení se nachází, jaká povinnost a z jakého konkrétního důvodu mu je ukládána, podle jakého ustanovení právního předpisu, čeho se správní řízení, v jehož rámci mu je povinnost ukládána, věcně týká a kdo je jeho účastníkem. To žalobci bezpochyby umožňovalo využít veškerá jeho navazující procesní práva, včetně oprávnění odepřít předložení listin, měl-li by za to, že k takovému odepření jsou dány důvody.

Žalobce dále tvrdí, že žalovaný před vydáním prvostupňového usnesení nezjistil všechny rozhodné skutečnosti ohledně okolností, za nichž měl žalobce převzít uvedené listiny, a postavením žalobce (coby substitučního zástupce zadavatele), a ohledně toho, zda v době vydání prvostupňového usnesení měl žalobce požadované listiny ve své dispozici. Ani v tomto ohledu není žaloba důvodná.

Žalovaný vydal prvostupňové usnesení za situace, kdy mu z předloženého notářského záznamu vyplynulo, že žalobci byly předány listiny, které dle prohlášení toho, kdo mu tyto listiny předával, tvoří úplnou dokumentaci o soutěži o návrh, a že žalobce tyto listiny převzal. Tvrdí-li žalobce, že z notářského záznamu plyne, že žalobce převzal uvedené listiny coby substitut advokáta JUDr. Ondruše, a to ve věci klienta, s nímž bylo správní řízení vedeno, a tedy podle žalobce mu byla ukládána povinnost, kterou nemůže věcně splnit, což pokládá za vadu obou postupně vydaných rozhodnutí žalovaného, pak podle zdejšího soudu tato skutečnost vadu prvostupňového usnesení, a tím ani rozhodnutí napadeného nevyvolává.

Z § 55 odst. 1 správního řádu plyne, že správní orgán může usnesením uložit tomu, kdo má listinu potřebnou k provedení důkazu, aby ji předložil. To se prvostupňovým usnesením také stalo – a žalovaný to opíral o obsah notářského zápisu; z jeho obsahu plyne, že žalobce měl mít listinu, kterou žalovaný potřeboval k provedení důkazu, a zároveň z jeho obsahu neplyne, že by předložení této listiny žalovaný nemohl žádat. Podle § 55 odst. 2 správního řádu předložení listiny nelze žádat nebo může být odepřeno z důvodů, pro které nesmí být svědek vyslechnut nebo pro které je svědek oprávněn výpověď odepřít (§ 55 odst. 2 až 4 správního řádu). Z uvedeného plyne, že každá osoba, která má v držení listinu, jejíž předložení je podle správního orgánu nezbytné k provedení důkazu, je stíhána tzv. ediční povinností, tj.

povinností předložit ji na výzvu správnímu orgánu, tato osoba je o výzvě k předložení listiny vyrozuměna usnesením správního orgánu a je povinna výzvě správního orgánu vyhovět, ledaže by jí bylo předložením listiny upřeno totéž právo, jehož může využít ve správním řízení svědek. Podle § 55 odst. 2 správního řádu svědek nesmí být vyslýchán o utajovaných informacích chráněných zvláštním zákonem, které je povinen zachovat v tajnosti, ledaže byl této povinnosti příslušným orgánem zproštěn, podle § 55 odst. 3 správního řádu svědek nesmí být vyslýchán též tehdy, jestliže by svou výpovědí porušil státem uloženou nebo uznanou povinnost mlčenlivosti, ledaže byl této povinnosti příslušným orgánem nebo tím, v jehož zájmu tuto povinnost má, zproštěn, konečně podle § 55 odst. 4 správního řádu výpověď může odepřít ten, kdo by jí způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt.

Jestliže tedy na podkladě notářského zápisu žalovaný dovodil, že žalobce má u sebe listinu, kterou žalovaný potřebuje k dokazování, pak především to podle zdejšího soudu z obsahu notářského zápisu žalovaný skutečně dovodil oprávněně, navíc ze žádných skutečností, o nichž by žalovaný prokazatelně věděl nebo vědět měl, neplyne, že by byl najisto postaven kterýkoli z konkrétních důvodů, pro které by předložení listiny nemohl ukládat. Tvrdí-li žalobce, že jej stíhala povinnost mlčenlivosti ve smyslu § 21 zákona č. 58/1996 Sb., o advokacii, která je takovou skutečností, pak podle zdejšího soudu se o takovou skutečnost, jež by znemožňovala žalovanému výzvu k předložení listiny učinit, nejedná. Podle § 21 uvedeného zákona je advokát povinen zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o nichž se dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb; povinnosti mlčenlivosti může advokáta zprostit pouze klient a po jeho smrti či zániku právního nástupce klienta; má-li klient více právních nástupců, ke zproštění advokáta povinnosti mlčenlivosti je potřebný souhlasný projev všech právních nástupců klienta. Zbavení povinnosti mlčenlivosti advokáta klientem nebo jeho právním nástupcem anebo jeho právními nástupci musí být provedeno písemnou formou a musí být adresováno advokátovi; v řízení před soudem tak lze učinit i ústně do protokolu. I poté je však advokát povinen zachovávat mlčenlivost, je-li z okolností případu zřejmé, že ho klient nebo jeho právní nástupce této povinnosti zprostil pod nátlakem nebo v tísní. I kdyby tedy mohl žalovaný z obsahu notářského zápisu dovodit, že žalobce listinu převzal coby substitut advokáta, a tedy i v souvislosti s výkonem advokátní činnosti pro klienta, kterým mohl být právě účastník správního řízení, pak byl-li ve správním řízení ve věci samé dán spor o to, zda tuto listinu (coby dokumentaci podle § 155 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách) klient uchoval či nikoli, mohlo být naopak v zájmu klienta tuto listinu žalobcem předložit. Ani z notářského zápisu tudíž nemuselo být žalovanému zřejmé, že listina, k jejímuž předložení žalobce vyzýval, představuje informaci získanou v souvislosti s poskytováním právních služeb pro klienta, s nímž je vedeno správní řízení, a i kdyby taková indicie z notářského zápisu mohla plynout, nemuselo být žalovanému zřejmé, v jakém rozsahu a zda vůbec se na ni mlčenlivost vztahuje. Samotná výzva k předložení listiny (prvostupňové usnesení) ani napadené rozhodnutí z tohoto důvodu tedy žádnou vadou netrpí.

Pokud za této situace měl žalobce za to, že by bylo v rozporu s jeho povinnostmi (tu advokátního koncipienta na základě povinností plynoucích ze zákona o advokacii) listinu předkládat, měl její předložení odepřít z konkrétního – jím uvedeného – důvodu, pro které nesmí být svědek vyslechnut nebo pro které je svědek oprávněn výpověď odepřít (§ 55 odst. 2 až 4 správního řádu), a pak by bylo na žalovaném, jak s odepřením předložení listiny poté, co učinil výzvu podle § 53 odst. 1 správního řádu, naloží. Advokát (a do důsledku vzato i jeho odborný zaměstnanec v postavení koncipienta) musí být schopen (i s přihlédnutím k zájmům klienta) rozlišit, které informace získané v souvislosti s poskytováním právních služeb nemají být s ohledem na povinnost mlčenlivosti poskytnuty (obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.6.2014, č.j. 6 Ads 30/2012-47); k tomu může sloužit odepření předložení listiny navazující na výzvu, nikoli samotné zpochybnění výzvy, přitom odepření předložení listiny musí být založeno především na okolnostech, o nichž má nejlepší vědomost právě ten, kdo má podle výzvy listinu předložit. Pokud by měl tedy žalobce za to, že jsou dány konkrétní důvody pro odepření předložení listiny, k jejímuž předložení byl vyzván, měl jimi reagovat na výzvu, jež podle zdejšího soudu nebyla učiněna v rozporu se správním řádem, a i kdyby důvody pro odepření poskytnutí listiny byly nakonec oprávněnými, neznamenalo by to vadu výzvy k jejímu předložení, nýbrž využití práva vyplývajícího z § 55 odst. 2 správního řádu poté, co byla výzva podle § 55 odst. 1 správního řádu oprávněně učiněna.

Ani ohledně souvisejícího tvrzení, že žalovaný nezjišťoval, která právní úprava by mohla odůvodňovat odmítnutí svědecké výpovědi, a tím i odmítnutí předložení listin, zdejší soud se žalobcem nesouhlasí, neboť za shora uvedeného stavu to byl právě žalobce, kdo uvedením konkrétního důvodu opírajícího se o relevantní právní úpravu měl v tomto směru argumentovat, měl-li by za to, že jsou dány zákonné důvody pro nevyhovění výzvě. Vytýká-li tedy žalobce žalovanému (coby pouze obecné) konstatování, že předložením listin podle prvostupňového usnesení nedojde k porušení státem uložené nebo uznané povinnosti mlčenlivosti, pak toto konstatování je důvodně opřeno o poznatky plynoucí ze samotného notářského zápisu, jež k výzvě k předložení listin vedly žalovaného oprávněně, a případné využití práva odepřít předložení listin, jež by na výzvu navazovalo (nikoli ji zpochybňovalo), muselo být o konkrétní důvody opřeno ze strany žalobce. Žalovanému není důvodu za shora popsaného skutkového stavu ohledně indicií o tom, že má žalobce ve své dispozici listiny potřebné k dokazování v řízení před žalovaným, a kdy zároveň žalovanému před vydáním prvostupňového usnesení nebyl indikován žádný důvod, pro který by předložení listin nemohl žalobci uložit, vytýkat ani jeho postoj v tom směru, že povinnost jejího předložení lze uplatnit vůči komukoli, kdo s listinou fakticky disponuje; toto oprávnění žalovaný má, ledaže by byly dány ve smyslu § 53 odst. 2 správního řádu. V posuzované věci by se jednalo o důvody, které by nezpochybňovaly samotné prvostupňové usnesení, nýbrž kterými by žalobce nejvýše realizoval své právo ve smyslu § 53 odst. 2 správního řádu. V posuzované věci by se navíc jednalo o důvody, jejichž případná existence žalovanému nebyla a ani nemohla být předem známa, neboť žalovaný mohl rozumně předpokládat, že je-li podstatou řízení ve věci samé uchování určité dokumentace, s níž souvisí i její samotná existence, pak

v situaci, kdy tuto dokumentaci údajně měl mít u sebe žalobce coby osoba, u níž lze s ohledem na její pracovní zařazení předpokládat zájem na jednání ve prospěch klienta (účastníka řízení ve věci samé), pak v souladu s těmito zájmy klienta je předložení této dokumentace ze strany žalobce. Tím nejlépe by totiž mohla být rozptýlena podezření v tom směru, že taková dokumentace není uchována.

Stejně tak není důvodná žaloba v té části, kde žalobce namítá, že žalovaný nezjišťoval, zda v době vydání prvostupňového usnesení měl žalobce požadované listiny ve své dispozici. Podle zdejšího soudu skutečnost, že žalobci byly předány listiny, které dle prohlášení toho, kdo mu tyto listiny předával, tvoří úplnou dokumentaci o soutěži o návrh, a že žalobce tyto listiny převzal, plynula žalovanému z předloženého notářského záznamu, žádná další skutečnost přitom žalovanému neindikovala, že by je žalobce komukoli dalšímu předával. Prvostupňové usnesení přitom zjištění, na základě kterého měl žalovaný oprávněně za to, že žalobce tuto listinu u sebe měl, a na základě kterého měl za to, že ji u sebe má stále, v dostatečně srozumitelné formě popisuje. Není přitom rozhodné, co bylo obsahem uvedených listin a zda se skutečně jednalo o „kompletní dokumentaci o soutěži o návrh“, neboť tato skutečnost se z notářského zápisu nepodává (tím se pouze osvědčuje, že ten, kdo listiny žalobci předával, to prohlásil); posouzení obsahu jednotlivých ze strany žalovaného mohlo následovat až po jejich převzetí od žalobce, neuplatnil-li by žalobce po převzetí výzvy jakýkoli důvod k odepření jejich předložení. Výzva k předložení listiny tudíž není vadná ani z toho důvodu.

Zdejší soud nesouhlasí se žalobcem ani v tom, že by prvostupňové usnesení bylo vydáno v rozporu s povinností žalovaného šetřit práva dotčených osob a zatěžovat je co nejméně; jestliže žalobce podle zjištění žalovaného měl u sebe listinu, kterou bylo podle jeho názoru třeba dokazovat, pak za situace, kdy povahu této listiny (a obsahovou náplň) nebylo lze zjistit ze samotného notářského zápisu, bylo namístě, aby k jejímu předložení vyzval toho, kdo ji měl mít u sebe, tedy žalobce.

Pokud jde o argumentaci žalobce, podle které žalobce nebyl ze strany žalovaného vyrozuměn o provádění důkazů mimo ústní jednání a že o provádění důkazů nebyl učiněn ani žádný záznam do správního spisu, pak jediným podkladem řízení ohledně předložení listin ze strany žalobce byl notářský zápis, o který byla výzva k předložení listin opřena; jeho podstatný obsah je ovšem součástí samotné výzvy, a tedy vyrozumívání žalobce o provádění důkazů mimo ústní jednání a záznam do spisu o provedení důkaz listinou – zřejmě v průběhu řízení o rozkladu – by bylo výlučně formálními úkony, jejichž provedení by se na standartu žalobcových procesních práv reálně nikterak neprojevovalo. Totéž zdejší soud dovozuje ve vztahu k seznámení se s poklady pro rozhodnutí, a to alespoň v řízení o jeho rozkladu; obsah rozkladu potvrzuje, že žalobce byl s obsahem jediného podkladu rozhodnutí, tj. s obsahem notářského zápisu, velmi dobře obeznámen, aniž by jej s tímto podkladem musel žalovaný zvláštním formálním úkonem seznamovat, navíc žalobce sám byl účastníkem notářsky osvědčovaného děje.

Žádný ze žalobních bodů, jak byly v žalobě uplatněny, tudíž zdejší soud nepokládá za důvodný a nad jejich rámec nelze ve vztahu k napadenému rozhodnutí dovést ani žádný nedostatek, který by vyvolával vadu, k níž by musel zdejší soud přihlídnout z úřední povinnosti. Proto zdejší soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení účastníků se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s., ve vztahu k řízení o kasační stížnosti proti původnímu usnesení zdejšího soudu ze dne 23.3.2016, č.j. 62 Af 25/2015-89, kterým byla žaloba odmítnuta, za použití § 110 odst. 3 s.ř.s.). Žalobce ve výsledku nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Úspěšný byl žalovaný, tomu však podle obsahu správního spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti a náhradu žádných nákladů řízení ani nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. června 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu